

04643847

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Prezime: Zahirović
Ime: Senad Ime oca: Ibrahim
Nadimak/pseudonim: nema Pok: muški
Datum rođenja: 8. juli 1968. Mjesto rođenja: općina Gornji Vakuf, BiH
Nacionalnost: Bošnjak Vjeroispovijest: muslimanska
Jezik/jezici koje govori: bosanski/njemački
Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih): engleski
Jezici korišteni u toku razgovora: bosanski i engleski

Trenutno zanimanje: inženjer Prethodno: nezaposlen

Datum(i) razgovora: 30. januar 2002.

Razgovor(e) vodili: Brid O'Toole Prevodilac: Edin Smailhodžić

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora: Zahirović Senad, O'Toole Brid, Smailhodžić Edin

Potpis: /potpisano/parafirano/

Zahirović Senad

04643848

IZJAVA SVJEDOKA:

Zovem se Senad Zahirović. Rođen sam 8. jula 1968. godine u selu Grnica, općina Gornji Vakuf. Moja porodica se 1979. godine preselila u selo Hrasnica, na otprilike 4 kilometra udaljenosti od sela u općini Gornji Vakuf u kojem sam rođen.

Prije izbijanja rata 1992. godine, općina Gornji Vakuf sastojala se od 15 sela: Sela su bila etnički mješovitog sastava.

Muslimanska sela bila su sljedeća: (1) Bojska; (2) Grnca; (3) Hrasnica; (4) Dražev Dolac; (5) Durat-Begović Dolac; (6) Voljice; (7) Vrse; (8) Bistrica; (9) Ždrimci; (10) Batuša; (11) Boljkovac; (12) Voljevac; (13) Pridvorci; (14) Lužani.

Hrvatska sela bila su sljedeća: (1) Pajić Polje; (2) Ričica; (3) Ploča; (4) Trnovača; (5) Podgređe; (6) Paloć; (7) Uzriče; (8) Krupa; (9) Pidriš; (10) Dobrošinje.

Selo Hrasnica je bilo okruženo pretežno hrvatskim selima i zaseocima.

To selo je imalo otprilike 500 stanovnika, odnosno stotinjak domaćinstava. Selo Hrasnica se sastoji iz tri dijela, ili zaseoka: na gornju, donju i srednju. U srednjoj je bilo 10 hrvatskih i 15 muslimanskih kuća.

Na početku rata u Bosni, u aprilu ili maju 1992. godine otpočela su trvenja i podjele među Hrvatima i Muslimanima. Civili Hrvati su formirali Hrvatsko vijeće obrane (HVO) a civili Muslimani su formirali Teritorijalnu odbranu BiH (TO). Na početku su saradivali jedni s drugima. Čak smo se i na ratištu zajedno suprotstavljali napadima srpskih snaga iz općina Kupres i Donji Vakuf. Trvenja između TO- a i HVO počela su u junu 1992. u našem selu i u Grnici. Naša linija fronta išla je kroz selo, direktno ispred naših kuća. Pucnjava je trajala četiri dana. Nije bilo granatiranja. Nije bilo drugih napada sve do oktobra 1992. Ne sjećam se tačnog datuma. To je bilo istog dana kad je došlo do borbi u Gornjem Vakufu. Čuo sam od ljudi da je na obje strane bilo mrtvih.

Muslimansko civilno stanovništvo gornje Hrasnice, otprilike 50 seljana, žena djece i starijih ljudi, te 15 pripadnika TO-a napustili su selo u noći između 14. i 15. januara 1993. Dva dana prije, iz srednje Hrasnice je na ovaj zaselak izvršen napad i došlo je granatiranja. Granatiranje je vršeno i iz sela Ploča, južno od Hrasnice, kao i iz Pajić Polja, zapadno od Hrasnice. Tokom ta dva dana pogođene su neke muslimanske kuće, te su se zapalile. Granatiranje i pucnjava su se sve više pogoršavali i mještani su tokom noći pobjegli, plašeći se da HVO namjerno gađa njihov zaselak.

Navešću imena nekih od mještana iz gornjeg zaseoka: Muminović Šaban, Uzeir, Tifa, Zlata, Dišija i Senad. Dvoje djece, jedan stariji čovjek i dva para.

Pobjegli su u pravcu sela Grnica, koje se nalazi na dva ili tri kilometra sjeverno od gornjeg zaseoka. Tokom noći su prešli brdo Rajci. U Grnicu su stigli sutradan. Hrvati (HVO) su sutradan i dalje granatirali zaselak, misleći da u njemu ostalo još

Zahirovic Senad.doc/amc

34/34

04643849

stanovnika. Potom su ušli u zaselak, opljačkali kuće i spalili cijelo selo. Što se nije dalo spaliti, uništeno je eksplozivnim napravama.

Bio sam u donjoj Hrasnici i vidio sam kako je HVO 16. januara 1993. ušao u selo, paleći kuće, pljačkajući i odnoseći automobile i poljoprivredna vozila, na primjer, traktore. Niko od mještana se nije vratio i HVO se neprestano kretao po zaseoku sve dok ga nije potpuno razorio.

Sljedeće noći su u selo otišla tri pripadnika TO-a. To su bili Muminović Admir, njegov stričević Muminović Enver i Garača Huso. Admir je ranjen, Enver je ubijen, a Huso je uspio pobjeći.

Istog dana, 12. januara 1992., počelo je granatiranje tri zaseoka Hrasnice. Što se tiče srednjeg zaseoka, u njemu je bilo 15 muslimanskih kuća i bilo je očigledno da su upravo njih gađali, pošto deset hrvatskih kuća nije granatirano. U tom periodu je pješadija HVO-a iz Pajić Polja tri puta pokušala da napadne selo. Napadali su nas sa linije fronta, koja je, kao što sam rekao, prolazila ispred naših kuća. Tada smo se uspjeli odbraniti.

Donji zaselak je granatiran od 12. januara 1993. Otprilike 18. januara 1993. oko 14:00 sati, HVO nas je napao iz srednje Hrasnice. Okolili su donji zaselak, pucajući iz pravca sjevera. Bilo je očigledno da je muslimansko stanovništvo srednjeg zaseoka istjerano, jer je paljba dopirala i iz njihovih i iz hrvatskih kuća.

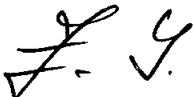
Kad je počela pucnjava, TO je iz razloga bezbjednosti savjetovao stanovnicima sela da se sklope u podrum jedne kuće. U podrumu kuće Jareb Mehmeda sakrilo se pedesetak civila, žena, djece i starijih lica. Donji zaselak je obezbjeđivalo 30 ili 40 pripadnika TO-a. Otprilike 80% vojnika je bilo u civilnoj odjeći. Ja sam imao maskirnu uniformu bez oznaka.

HVO se nalazio na oko 300 metara od kuće Mehmeda Jareba. Ta dva dijela sela bila su podijeljena jednim šumarkom. HVO je lako mogao vidjeti civile kako se okupljaju i sklanjaju u podrum te kuće. Očito su gađali upravo kuću u kojoj su se skrivali civili. Neselektivno su gađali kuće u zaseoku. TO je bio na liniji fronta. Ja sam se nalazio blizu prednjeg dijela naše kuće, okrenutog ka Pajić Polju.

Napad na selo trajao otprilike pola sata. TO nije mogao odbraniti zaselak, te je ovaj bio pod opsadom HVO-a. Vidio sam 30 vojnika HVO-a, od kojih je njih 90% bilo u crnim uniformama a 10% u maslinasto zelenim maskirnim uniformama. Lica su im bila pokrivena crnim kapama.

Stajali su na pedesetak metara od kuće u kojoj se skrivalo onih pedeset civila. Nisam siguran da li su vojnici HVO vrijeđali civilno stanovništvo. Sve sam to vidio iz rova, sa oko 500 metara udaljenosti.

Vidio sam kako mještani koji su se skrivali u podrumu mašu komadom bijele tkanine, što je značilo da se predaju. Moji roditelji i mlađi brat su pobjegli dva dana ranije. U

30/34

04643850

kući su bili neki moji rođaci, a i vlasnik kuće Mehmed Jareb je moj rođak. U našoj kući su se skrivale dvije moje sestre – Hikmeta, rođena 1966. i Remza, rođena 1958. HVO je ušao u Jarebovu kuću i vidio sam kako izvode civile. Odveli su ih u centar zaseoka, na raskrnicu zvanu Rampa. Potom je HVO sistematski pretražio sve kuće. Moja kuća se nalazila u grupi s još šest kuća, na obodu zaseoka. Dok je HVO pretresao kuće i okupljao mještane, mi smo se pokušali organizovati i odbraniti svoje kuće. Sve se to događalo istog popodneva.

Shvatili su da fizički ne mogu doći do nas, te su poslali jednog od zarobljenih mještana, Muminović Jusufa. Nismo se predali. Moja grupa od sedam ili osam pripadnika TO-a krenula je ka Vrbasu. HVO je pucao ka nama i jedan od pripadnika TO-a je ranjen. HVO je pješice poslao još jednog zarobljenika, Muminović Izeta. Vojnici HVO-a su naredili da se predamo i položimo oružje, inače će poubijati civilno stanovništvo. Oružje smo ostavili u kući Hindić Ibrahima u kojoj se sklonila grupa pripadnika TO-a. Predali smo se vojnicima HVO-a koji su se nalazili na oko dvjesto metara od kuće.

Ispitivali su nas gdje je oružje. Na nosilima smo nosili ranjenog pripadnika TO-a. Ispred kuće Šehić Fadila bili su šestorica vojnika HVO-a u crnim uniformama. Pucali su u nas i dvojica pripadnika TO-a su pogodeni i pali na zemlju. Naređeno nam je da se ne osvrćemo, već da hodamo dalje. Vidio sam da je jedan od vojnika HVO-a koji su pucali bio Kustura Pero. Ubio je Gurić Seada i ranio Gurić Asima.

Prešli smo 50 metara i stigli do grupe civila koju su držali na raskrnicu. Sve sam ih poznavao. Držali su nas zarobljene ispred kuće Muminović Mustafe. Neki zarobljenici su bili u kući a neki ispred. Moje sestre su bile u grupi zarobljenih civila. Tu su bili i vlasnik kuće Mustafa, njegova žena Ajiša i tri kćeri, Semina, Merhanisa i Mersiha. U grupi je bila i Muminović Zenka. Tu je bila i Zahirović Zejna sa svojim sinčićem Mesudom, Muminović Meho i njegova žena, Muminović Zehra sa bebom, Isaković Zahida sa novorođenčetom u naručju, Hamzić Rasma sa kćerima Minkom i Bahrijom. U grupi su bili samo žene, djeca, stariji ljudi i 40 zarobljenih pripadnika TO-a.

Vladao je teror čija su meta bili zarobljenici i civilno stanovništvo. Vojnici HVO-a su vrijeđali civile i zastrašivali i djecu. Ubrzo nakon toga, uveče istog dana, zarobljenici su pješice odvedeni u selo Ploča, odnosno u njegov zaselak Volari.

Od Hrasnice do Ploča ima otprilike dva i po kilometra. Trebalo nam je četrdesetak minuta hoda da stignemo tamo.

Vidio sam da je punijim žena teško hodati i da su mlade žene nosile djecu u naručju. Otkako smo zarobljeni u 14:00 sati pa sve do dolaska u Ploču nismo dobili hrane. Vojnici HVO-a su prestano vrijeđali konvoj seljana.

Stigli smo u dvorište jedne kuće u ovom zaseoku i naređeno nam je da ispraznimo džepove i skinemo sav nakit. Bilo je veoma tužno gledati kako neke punije žene pokušavaju skinuti prstenje s ruku. Potom je svaki zarobljenik ponaosob pretresen. Muminović Jusuf, civil koji je bio invalid i nije bio pripadnik TO-a, imao je grickalicu

Z. V.

Rule 92 bis

22/134

04643851

za nokte. Kad su mu je tokom pretresa našli, počeli su ga vrijeđati i fizički napadati. Tu smo zadržani jedan sat. Potom su stigli autobusi.

Ukrcali smo se u tri autobusa, gdje nas je ukupno bilo 150 zarobljenika, među kojima je bilo 40 pripadnika TO-a. Nismo znali kuda nas vode ni šta će biti s nama. Vojnici HVO-a su nas odveli do fabrike namještaja u Trnovači, koja je očito služila kao zatočenički objekt. Kad smo stigli u fabriku, zarobljenici, uključujući 40 pripadnika TO-a, su odvedeni u menzu. Tamo su muškarci odvojeni od žena i djece. Muškarci, koji su pretežno bili pripadnici TO-a, odvedeni su u veliku prostoriju koja je ranije služila kao kantina. Žene i djeca su zatočeni u menzi.

U fabriku smo stigli u 19:00 sati, a otprilike u 20:00 sati su nas saslušavali. U prostoriji u kojoj smo smješteni nalazili su se stariji muškarci, dječaci koji su izgledali kao da su odrasli i pripadnici TO-a. Dok su nas saslušavali čuli smo jauke s kraja na kojem su bile zatočene žene. Uglavnom su plakala djeca zbog gladi i hladnoće, jer bio je januar. Žene i djecu su tu zadržali jednu noć. Sutradan je HVO smjestio žene i djecu u muslimanske kuće oko fabričkog kruga. U njima su ostali dvije sedmice. Moja sestra Hikmeta mi je, nakon što smo pušteni na slobodu, rekla da su u te kuće svakodnevno dolazili pijani vojnici HVO-a i maltretirali ih. Ne znam da li je tamo bilo nečeg drugog, recimo, silovanja.

Što se tiče zatočenih muškaraca, vojnici HVO-a su pet ili šest puta došli da nas saslušavaju. Vojnici HVO-a su i mene tukli i mučili. Jednom prilikom je mene i ostale u grupi ispitivao vojnik HVO-a Stipo Kristo, koji je imao veliki bodež. Taj bodež je uperio ka jednom pripadniku TO-a iz Prusca i rekao da imamo 15 minuta da razmislimo i dogovorimo se kojeg će od nas prvog zaklati. Pet minuta kasnije, stražar je izveo Hasana Behlu iz Uzriča. Nakon nekog vremena su ga vratili. Stipo Kristo mu je nožem odsjekao uho. Tokom jednog saslušavanja vojnici HVO-a su mi prijetili lovačkim nožem. Rekli su da će mi odsjeći uho. Vidio sam kako tuku muškarce iz drugih grupa zatočenika. Pripadnici HVO-a su nas po pravilu tukli i mučili pred grupom zatočenika. Jednom prilikom su nas jednog po jednog odvodili u sobu gdje smo morali dati izjavu. Kad bismo je potpisali, svukli bi nam dio odjeće i zatim žestoko tukli i šutirali. Udarali su nas stolicom i željeznim palicama. Čak smo morali tući druge zatočenike. Meni je naredeno da tučem drugog zatočenika, što sam morao učiniti. Ponekad su nas toliko tukli i mučili da smo od toga padali u nesvijest. Jednom dnevno smo dobivali po komad hljeba i malo supe. Na kraju te dvije sedmice zatočenici su bili duševno i tjelesno izmrcvareni od premlaćivanja i nedostatka hrane.

Po isteku dvije sedmice, krajem januara 1993., zatočeni muškarci su premješteni u policijsku stanicu Prozor. Žene su puštene iz zatočeničkog objekta. Mirovne snage UNPROFOR-a su ih odvele u Bugojno. Nisu se mogle vratiti kućama, jer su bile spaljene, opljačkane i uništene eksplozijama.

Tamo smo bili zatočeni dva mjeseca. Ja lično bio sam zatočen 83 dana. Tokom zatočenja nas je registrovao MKCK. U ovom zatočeničkom objektu zatočenici nisu bili izloženi istom maltretiranju. Samo je jedan zatočenik, Kirlić Avdo, žestoko pretučen. On je bio vozač autobusa iz Gornjeg Vakufa. Mislim da je to zbog toga što

Z. G.

28
134

04643852

nas je MKCK popisao. HVO i ABiH su sklopili sporazum o prekidu vatre, ali su se i dalje borili. Pušteni smo iz Prozora u tri odvojene grupe. Ja sam pušten 10. aprila 1993.

Nakon što sam pušten na slobodu bio sam u Bugojnu kao raseljeno lice i bolovao sam zbog posljedica zatočenja. Potom je došla lokalna policija, te sam mobilisan u sastav TO-a Armije BiH. U vojsci sam ostao do maja 1994., kad sam nastavio studije. Tokom zatočenja sam u zatočeničkom objektu viđao zapovjednike HVO-a, koje sam prepoznao po oznakama. Nisam znao ko su. Jedinica koja je došla u naše selo i zarobila mještane zvala se "Garavi", a njihovog zapovjednika zvali su Klica.

Ova izjava mi je pročitana i potvrđujem da je tačna.

RADNA VERZIJA

Z. G.

Zahirovic Senad.doc/amc

04643853

POTVRDA SVJEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na bosanskom jeziku i sadrži sve što sam rekao po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991., kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 30. januar 2002.

/potpis/

RADNA VERZIJA

Presiding
Officer

Rule 92 bis

Z. Y.

Zahirovic Senad.doc/amc

26/34

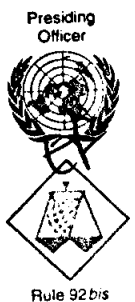
04643854

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Edin Smailhodžić, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovan i ovlašten od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa bosanskog jezika na engleski jezik, kao i s engleskog na bosanski jezik.
- 2) Zahirović Senad mi je dao do znanja da govori i razumije bosanski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno preveo s engleskog na bosanski jezik u prisustvu Zahirović Senada koji je, po svemu sudeći, čuo i razumio prijevod ove izjave.
- 4) Zahirović Senad je potvrdio da su, po njegovom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite onako kako sam ih preveo, što je potvrdio svojeručnim potpisom na za to predviđenom mjestu.

Datum: 30. januar 2002.
Potpis: /potpisano/

Zahirović Senad

25/134

04643863

~~RR278685-RS~~

(14)

COMITÉ INTERNATIONAL DE LA CROIX-ROUGE
INTERNATIONAL COMMITTEE OF THE RED CROSS

AGENCE CENTRALE DE RECHERCHES
CENTRAL TRACING AGENCY

Référence: BAZ-301176

Zagreb, 02.09.1994

P O T V R D A
C E R T I F I C A T E

Kojom se potvrđuje da je ZAHIROVIC (IBRAHIM) SENAD
Which confirms that family name (father's name) first name

Rodjen 08.07.1968 u Gornjem Vakufu
Born on 08.07.1968 in Gornjem Vakufu

Registriran od delegata MKCK dana 12.02.1993
Was registered by ICRC delegate on 12.02.1993

U mjestu zatocjenja PROZOR
In detention place PROZOR

Redovito posjecivan od 12.02.1993 do 02.04.1993
Regularly visited from 12.02.1993 to 02.04.1993

Osloboden dana 10.04.1993 prema izjavi vlasti
Was released on 10.04.1993 according to the authorities

Marguerite Pillemer
Delegat za zatocjenja
Tracing Delegate

16/134

04643864

14. oktobar 2005

Dodatak izjavi

United Nations
Nations Unies

Ime: Senad ZAHIROVIĆ

International
Criminal Tribunal
for the Former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

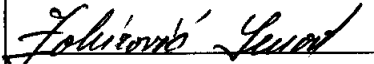
Office of the
Prosecutor

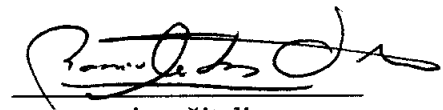
Bureau du
Procureur

Dana 14. oktobra 2005. g., tokom 92bis procedure, g. Romeu VENTURA, predstavnik Ureda tužitelja MKSJ-a, mi je dao da pročitam dvije izjave koje sam dao i potpisao, tj. izjavu koju sam dao MKSJ-u 30. januara 2002. g. i izjavu koju sam dao lokalnim vlastima 20. septembra 1999.g.

Želim napraviti nekoliko ispravki u izjavi koju sam dao MKSJ-u.

1. Na 3. stranici (ERN 0216-2658-0216-2665-BCSDT) u 2. paragrafu stoji "Admir je ranjen, Enver...", a treba da stoji: "**Admir je ranjen i uspio se izvući na slobodnu teritoriju, a Enver...**".
2. Na 4. stranici (ERN 0216-2658-0216-2665-BCSDT) u 2. paragrafu stoji "Na nosilima smo nosili ranjenog pripadnika TO-a.", a treba da stoji: "**Na nosilima smo nosili ŠEHIĆ Zijada, ranjenog pripadnika TO-a.**"
3. Na 4. stranici (ERN 0216-2658-0216-2665-BCSDT) u 3. paragrafu stoji "Muminović Zenka", a treba da stoji: "**Muminović Zemka**".
4. Na 5. stranici (ERN 0216-2658-0216-2665-BCSDT) u 3. paragrafu dva puta stoji "Stipo Kristo", a treba da stoji: "**Stipo Krišto**".

svjedok

istražitelj

prevodilac

15
134